

Vedere generală a combinatului chimic de la Craiova

CU MÎINILE NOASTRE

Se petrece, în momentul de față, un important eveniment în viața poporului nostru. Pe drumul istoric al desăvârșirii construirii socialismului, dovedind atașamentul nețărmurit față de Partidul Comunist care ne călăuzește cu înțelepciune, oamenii muncii din fabrici și uzine, de pe marile șantiere de construcții și de pe ogoare, au trecut cu entuziasm la îndeplinirea cu succes a sarcinilor trasate de cel de-al IX-lea Congres, urcând astfel o nouă treaptă către progres, spre înflorirea continuă a României socialiste.

Cititorii noștri au aflat, desigur, de angajamentele luate de numeroase colective în întrecerea socialistă pe întregul an 1966, cu o etapă la 8 Mai — cea de-a 45-a aniversare a partidului.

De la Reșița — cetatea de foc a siderurgistilor care dă țării oțelul și fonta necesară — și pînă la Filatura Românească, și la atâtea alte fabrici ale industriei de bunuri de larg consum; de la uzinele 23 August și Semănătoarea și pînă la stațiunile de mașini și tractoare, toți s-au angajat cu entuziasm în marea întrecere.

Mai mult, mai bun și mai ieftin!

Iată obiectivele de seamă ale întrecerii socialiste. În același timp, printr-o gospodărire judicioasă a materiilor prime și a materialelor, a combustibilului, energiei electrice și termice; prin reducerea rebuturilor și cheltuielilor neproductive, se vor realiza economii și beneficii, făcînd să crească acumulările statului.

Oamenii din fabrici și uzine au chibzuit adinec și au întocmit planuri pe fiecare întreprindere în parte; au luat măsuri să îndeplinească și chiar să depășească aceste planuri cu cifre impresionante și au trecut la fapte. În întreaga țară frează hărnicia ca într-un stup de albine. Cifrele publicate de ziare sînt deosebit de grăitoare. Valoarea totală a producției globale ce se va realiza peste plan în primul

an al cincinalului de către întreprinderile aflate în întrecere se va ridica la multe milioane de lei. Va crește productivitatea muncii.

La rîndul lor, recunoscători partidului pentru calea luminoasă pe care le-a deschis-o, membrii cooperativelor agricole de producție chibzuiesc, în momentul de față, cum să muncească mai bine, pentru ca în acest an să obțină sporuri de recoltă la hectar, cum să îngrijească animalele pentru a le face să dea producții mai mari.

Am vizitat, nu demult, cooperativa agricolă din Bod, regiunea Brașov. Aceasta este una din cooperativele agricole fruntașe pe raion. Are un fond de bază de 8 500 000 lei și valoarea averii obștești trece de 11 000 000. Veniturile pe 1965 aduse de sectorul zootehnic se ridică la circa 42 la sută din venitul bănesc de 6 235 000 lei al gospodăriei. În toate ramurile de producție s-a muncit, în general, bine și deși condițiile climatice au fost nefavorabile, recoltele au fost bune, valoarea zilei-muncă ridicîndu-se la 31 lei, dintre care 19 lei în numerar. În 1966, cooperativii din Bod vor întîmpina cea de-a 45-a aniversare a partidului muncind mai bine și cu mai mult spor decît în anul trecut. Am luat parte la o ședință a lor și am fost plăcut impresionat de seriozitatea cu care au discutat cifrele de plan, ținînd seama de condițiile de muncă, de felul solului, de posibilitățile de asigurare a furajelor etc. Cooperatorul Parpală s-a declarat nemulțumit de cifrele prezentate de președintele cooperativei, cerînd ca planul la producția de lapte pe cap de vacă furajată să fie mărit în acest an cu 100 litri. Alt cooperativ, făcînd comparație între producțiile obținute în anul trecut de către brigada I și brigada a II-a de cîmp, a arătat că prima brigadă a obținut o producție mult mai mică decît cealaltă, din cauză că nu s-a ocupat de fertilizarea solului, iar unele

echipe au lucrat slab, trăgîndu-le înapoi și pe cele bune. La Bod fiecare cooperativ se simte responsabil față de dezvoltarea cooperativei lor. Mulți dintre ei au făcut propuneri interesante, menite să contribuie la continua întărire economico-organizatorică a gospodăriei. Unii au propus să se fixeze fiecărei brigăzi un plan pe măsura condițiilor de sol; terenul să fie dat în primire pe mai mulți ani și să nu mai fie împărțit în parcele îndepărtate, ci cît mai aproape una de alta. Alții s-au preocupat de necesitatea unor mai stăruitoare eforturi în vederea măririi producției de furaje, dar și de o îngrijire mai atentă a animalelor.

Din păcate, nimeni dintre cei prezenți la ședință n-a ridicat obiecții împotriva faptului că, din veniturile bănești pe anul 1965, s-a repartizat pentru fondul obștesc numai 8 la sută. Am constatat la cooperativii din Bod și mai ales la unii din consiliul de conducere, prea multă mulțumire de sine. E drept, dacă privești clădirile publice ridicate în ultimii ani, dacă îți seamă de numărul mare de case noi, care nu se deosebesc aproape cu nimic de unele vile cochete de la Brașov; dacă pui la socoteală numărul aparatelor de radio și al televizoarelor; dacă așezi alături de ele mobila nouă, atîtea și atîtea bunuri de care se bucură azi și pe care le-au făcut în ultimii cincisprezece ani, de cînd au înființat cooperativa agricolă, înțelegi că oamenii au de ce să fie mulțumiți. Se știe însă, că lîngă bine, e loc de mai bine. Dacă azi valoarea averii obștești a cooperativei se ridică la 11 milioane nu ar strica să se ridice la 15, la 20 de milioane. Pe lîngă ramurile economice existente mai pot lua ființă și altele care să mărească an de an veniturile cooperativei și în același timp pe ale cooperativilor.

Acumulările socialiste sînt necesare nu numai în industrie, ci și în agricultură. Și nu numai în sectorul de stat ci și în cel cooperatist.

Altădată, omul muncii de la țară aduna din tată în fiu, cite ceva, să lase moștenire copiilor, nepoților și strănepoților. Anii socialismului au dovedit că moștenirea cea mai bună, pe care țărani o pot lăsa urmașilor este averea obștească a cooperativei agricole. Cu cît cooperativa agricolă va fi mai puternică și mai înfloritoare, cu atît și viitorul nostru și al copiilor noștri va fi mai luminos. Viitorul ni-l putem făuri numai cu mîinile noastre. Să facem, deci, tot ce ne stă în puteri și să nu uităm că unirea face puterea.

STAROSTELE DIN LĂSCHIA

Un prilej de mare satisfacție îți oferă nunțile din Lăschia. Ele se desfășoară astăzi de măiestrit, că ai impresia unui spectacol bine regizat. Adesea mereu frumoșii noi în datină și obiceiurile poporului nostru, minunate manifestări, atât de apreciate și peste totare.

Cele mai multe nunți au loc aici de obicei toamna, prilej de cinstire a bătrânului holdelor. „Jocul miresei”, „dărurile”, „colăceriile”, „stărostitul” și alte orații par a fi părți ale aceleiași piese, nunta, care se joacă numai prima dată bine în Lăschia, întrucât oamenii aici fug de repetiții în asemenea caz și se iau după bătrânii care filozofează: „o dată te naști și o dată mori; de ce să te însori de mai multe ori?” Dar mai hitru ca bătrânii pare să fi un brunet la vîrsta puterii, Vasilică de pe Valea Pomilor, nelipsitul staroste al nunților din Lăschia, comună așezată în cuprinsul raionului Tg. Lăpuș. unul dintre membrii brigăzii de agitație a căminului cultural. Prin stărostirile sale pline de miez și voie bună, ticluite la adresa mirilor, socrilor, nunilor și nuntașilor, prin urările însălate pe firul noilor căsnicii se face tot mai îndrăgît

și respectat de oameni, fie și prin aceea „zestre” simbolică ce o dă mirilor ca un împuternicit al nuntașilor:

„Să te miri ce dăm la miri:
șaptezeci de vaci cu lapte,
două grajduri terminate,
cinci pătule cu bucate;
dăm și-o mie de mioare
cu lina rază de soare
și din cîmp la fiecare
peste-o sută de hectare...
Dăm cît vor putea să aibă;
dăm pășuni cu-argint în iarbă,
dăm livezi și dăm finete
și puteri la bătrînețe...”

Ridicîndu-se în picioare mesenii aprobă cele spuse prin ropot de aplauze, în acompaniamentul ceterașilor, acordeoniștilor și taragotiștilor, „zestrea” făgăduită fericților căsătorii de către starostele Filip Vasilică, de pe Valea Pomilor, care este și destoinicul președinte al cooperativei agricole din Lăschia

ALEXANDRU BALANESCU
corespondent

Pe prțiile Predealului

Voinicii din Cîrcea

Prin luna mai, anul trecut, la Cîrcea s-a semnat... actul de naștere al unei secții de lupte, sport pe care tinerii din comuna Cîrcea îl practicau, sub o altă formă, de multă vreme. Un antrenor din Craiova — Ilie Marinescu — cunoscut pentru pasiunea cu care „caută” tineri puternici și talentați, a poposit în comună aducînd cu el vreo 20 de saltele și o prelată și s-a prezentat tovarășului Ciobanu, directorul școlii de mecanici agricoli.

— Am văzut cîțiva dintre sportivii școlii dv. la întrecerile regionale de trîntă din cadrul „Cupei Agriculturii”. Aveți tineri puternici, bine dotați fizic și așa vrea, dacă sinteți de acord, să înființăm aici o secție de lupte.

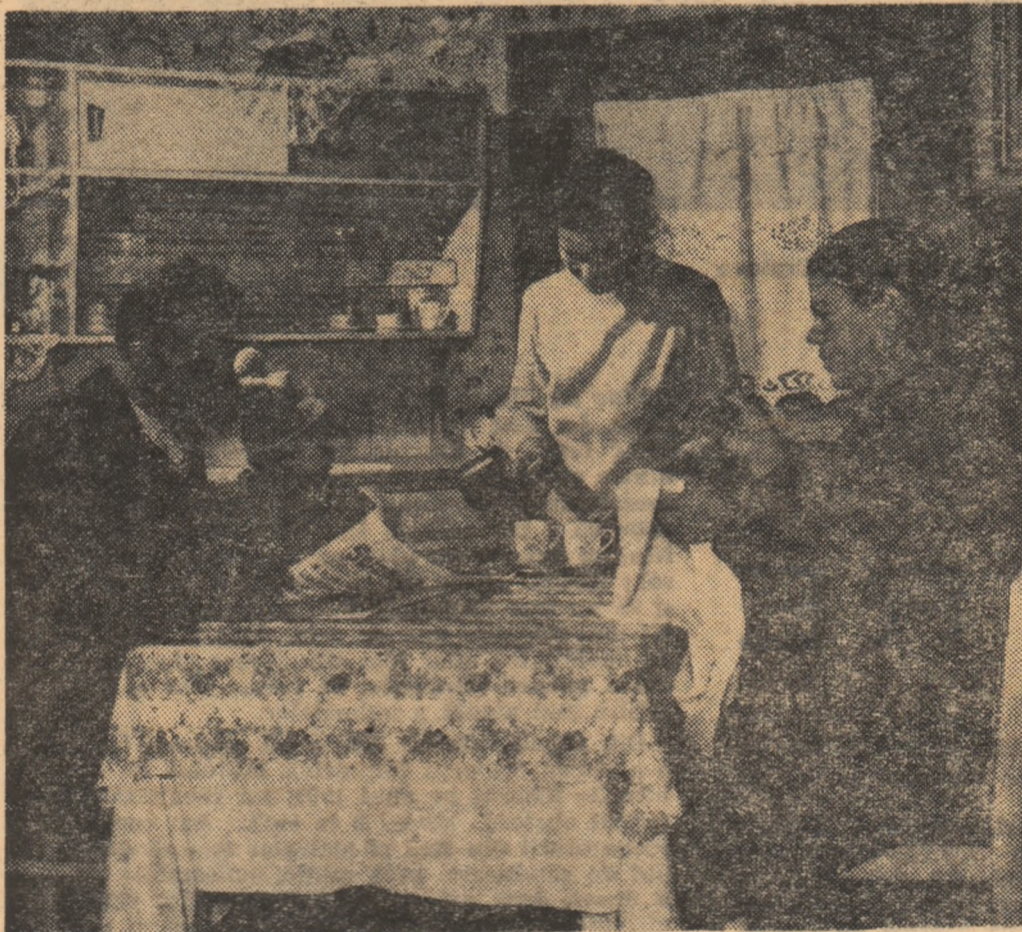
Adeziunea conducerii școlii a fost totală. Directorul i-a adunat pe elevi în sala de festivități, îndemnîndu-i să practice luptele. A doua zi au venit de la uzinele Electroputere Craiova și doi luptători... ca să facă demonstrații.

La o săptămîină după acest prim contact cu sportul luptelor din Cîrcea, antrenorul a venit din nou în comună, așa cum promisese. Cunoscușe, după meciurile-școală de săptămîina trecută, cîțiva tineri vînjoși, care se vedeau și îndemnatoci. Dintre a-

ceștia, „greul” Ion Carciș îi reținuse atenția, datorită forței sale deosebite. I s-a prezentat o hîrtie pe care erau scrise douăzeci de nume. „Sînt elevii școlii, i-a spus secretarul asociației sportive, Ion Bălan, care vor să devină luptători”. Antrenorul Marinescu i-a trecut... în revistă și — de acord cu conducerea asociației, — a înființat secția de lupte. De două ori pe săptămîină tinerii din Cîrcea veneau la antrenament și, pînă seara, învățau pe saltelele noi, cumpărate de școală, diferite procedee ale luptelor libere. Formația de lupte are acum cîte doi-trei concurenți la fiecare categorie de greutate. Duminică, pe scena căminului cultural, în cadrul fiecărui program artistic sînt prevăzute și concursuri de lupte.

Cum era de așteptat, din marele număr de luptători din comună s-au evidențiat cîțiva tineri pe care antrenorul Marinescu speră să-i înscrie în campionatul de calificare. „Slăbiciunea” antrenorului este greul Ion Carciș care, în anul trecut, a obținut primul său mare succes: campion al regiunii Oltenia, la juniori!

R. CALĂRAȘANU

Aspect din interiorul locuinței cooperatorului Gheorghe Marinciu din comuna Grădiștea, raionul Călărași

Note
de
lectură

„LINIȘTEA”

de Costache
ANTON

Tematic, romanul lui Costache Anton se înscrie într-o lungă tradiție a literaturii române, marcată de preocuparea pentru viața oamenilor și muncii de la țară. Ceea ce reține însă, în primul rînd atenția, este actualitatea strictă a problemelor puse în discuție. Realizînd o imagine complexă a satului contemporan, Liniștea evidențiază noile conflicte condiționate istoric și consemnează, în același timp, dispariția sau modificarea unor situații tradiționale. Eroul cărții este o colectivitate umană: un sat cooperativizat aproape în întregime. Într-o atmosferă aparent liniștită (de unde și titlul romanului) au

loc profunde și dramatice frămîntări, dictate de înfruntarea în conștiință dintre principiile noi de viață și mentalitatea individualistă.

Fiecare personaj este, în ultima analiză, întruchiparea unei idei. Personalitatea puternică, adeseori violentă, bogăția sufletească a oamenilor care populează cartea lui Costache Anton sînt demne de reținut. Comportarea eroilor este rezultatul unei anume evoluții pe care autorul o transcrie în laturile ei esențiale. Tîrziu intrare „în rîndul satului” a lui Pavel Orban, ultimul țaran cu gospodărie individuală, este pregătită de căutările greoaie, întor-

tochiate ale omului pentru care a trăi însemna a avea pămînt. La rîndul său, Grigore Turcaș, cîndva cel mai sărac om din sat, își construiește o casă nouă. Faptul stîrnește dintr-o dată interesul consătenilor.

În sat se înfruntă diverse tendințe. Gheorghe Jderu, președintele cooperativei agricole, trece printr-o fază de neînțelegere, ajungînd astfel să se opună noului, să se cramponeze de poziții deja cîștigate și să alerge după succesul ieftin, imediat. Cîțiva foști bogățani recurg la tot felul de măsuri pentru a compromite conducerea cooperativei și pentru a-și recîștiga,

într-o formă nouă, puterea pierdută. Mihai Bobu, secretarul de partid, se eliberează treptat de sub influența președintelui; tînărul inginer Hurmuz, venit în sat direct de pe băncile facultății, încearcă să-și impună punctul de vedere, dorințele lui întîlnindu-se cu ale secretarului.

Rezolvarea conflictelor este proiectată în timp; romanul se încheie cu o prefigurare a ceea ce va aduce viitorul. Liniștea oferă o lectură plăcută, ritmul trepidant al acțiunii reușind să capteze continuu interesul cititorului.

M. IORGULESCU

Adunări generale în cooperativele agricole de producție

ÎNTR-UN SAT PE MALUL OLTULUI

Adunarea generală a cooperativei agricole din Greci, regiunea Oltenia, ținută zilele trecute, a fost de o factură deosebită. Pe lângă cele două puncte ale ordinii de zi devenite tradiționale — darea de seamă pe anul precedent și planul de producție pe anul curent — au apărut altele, care au imprimat discuțiilor o trăsătură nouă, mai multă maturitate și răspundere. Punctele noi priveau aprobarea proiectului de Statut al cooperativei agricole, afilierea ei la uniunea raională și adeziunea la Casa de pensii. Am spus maturitate și răspundere pentru că am deslușit în proiectele preconizând dezvoltarea viitoare a cooperativei, în cuvântul tuturor vorbitorilor — și au fost aproape 30 — repetate și chibzuite referiri la cuprinsul celor trei proiecte de statut elaborate în lumina indicațiilor partidului de dezvoltare continuă a agriculturii noastre.

Pentru noul venit prin aceste părți, așezarea în imediata apropiere a Oltului a cooperativei agricole din Greci a-

sociază ideea irigațiilor și implică a producțiilor mari. Nici cooperatorii nu s-au gândit mai puțin la aceasta. Cooperativa fiind însă până acum mai puțin puternică, adăugându-se la aceasta unele imperfecțiuni în modul de elaborare a proiectelor ca și neajunsurile în procurarea utilajelor, au fost irigate până în prezent numai 20 de ha. Dar în viitor?

Despre viitor s-a vorbit în adunarea generală. Avem toate condițiile să sporim cu mult numărul de hectare amenajate pentru irigații, — spunea cooperatorul Ilie Oprea. Așa cum s-a prevăzut în planul de producție, vom da în 1965 la fondul de acumulare 22 la sută din venit. Deci, banii nu lipsesc. Prin afilierea la uniunea raională ne asigurăm sprijin pentru întocmirea proiectelor, procurarea utilajelor, asistență tehnică. Să trecem la treabă, fiindcă-i păcat să se irosească, la doi pași de noi, atita apă.

Spusele lui Ilie Oprea ca și ale lui Fănuță Avacum și Ilie Soare ne-au conturat obiectivul spre care se îndreaptă aici

cooperativa agricolă: până în martie vor fi amenajate pentru irigații alte 45 de hectare. Acțiunea va continua cu stăruință, astfel ca până în 1970 întreg terenul aflat în valea Oltului, adică 320 de hectare, să fie irigații.

Noi dovezi ale grijii pentru descoperirea și valorificarea de noi și noi surse de creștere a producției s-au deslușit și în cuvântul altor vorbitori. Cooperatorul Ștefan Moraru sublinia că pentru prima oară, anul acesta, cooperativa va

dispune de o mare cantitate de îngrășăminte chimice 40 000 kg de azotat de amoniu. „Dar — s-a întrebat el, întrebând totodată și pe alții — putem noi spune că folosim cum trebuie gunoii de grajd? Nicidecum. Pe alocuri el se risipește și asta-i în paguba noastră. Să-l stringem cu grijă, nu numai pe cel din sectorul zootehnic ci și pe acela care se află în curțile noastre”.

În planul de măsuri tehnico-organizatorice, alături de alte propuneri temeinic cumpănite, a fost tercută și cea de mai sus.

Mulți vorbitori au legat cum era și firesc la această adunare generală, sarcina obținerii producțiilor mari de nevoia de învățatură, de continuă instruire. Niță Negrilă a spus adunării convingerea sa, exprimându-și astfel angajamentul că după cele cinci luni de școală pe care le-au încheiat în toamnă, brigada a 4-a pe care o conduce va ști să-și folosească mai bine puterile, pentru ca să obțină producții mai mari. Dese referiri la rostul învățaturii, pentru creșterea belșugului au făcut și alți cooperatori. S-a dat, printre altele următorul exemplu: echipa VI din brigada I a strins în medie la hectar 2 883 kg porumb, față de media pe cooperativă de 2 175 kg la hectar.

Dar echipa I din brigada III a recoltat în jur de 1 700 kg la hectar. Același teren, aceleași condiții. În căutarea cauzelor menite să explice diferențele a fost subliniată și silința oamenilor din prima echipă amintită de a urma neîntrerupt cursurile agrozootehnice și... dimpotrivă, slabul interes pentru studiu a onora din echipa cealaltă. S-au desprins de aici învățăminte pentru toată lumea.

Multe alte aspecte ale activității lor viitoare au pus în discuție cooperatorii din Greci. Am ascultat cuvinte de caldă mulțumire și recunoștință exprimate partidului și statului pentru ceea ce un cooperator numea „ceva de neînchipuit altădată pentru țăranul muncitor — pensionarea în caz de bătrânețe sau de invaliditate”.

Pe temeiul legăturii firești dintre creșterea belșugului comun și a bunăstării personale, toți vorbitorii au subliniat necesitatea sporirii producției în toate sectoarele. Votul unanim al adunării pentru aprobarea proiectului de Statut al cooperativei agricole, afilierea la uniunea raională și pentru adeziunea la Casa de pensii a exprimat hotărârea întregii obști de a da viață măsurilor sta-tornice.

T. CERNEANU

Din carnetul zootehnistului

FOLOASELE AMELIORĂRII RASEI

În multe comune ale raionului Mizil se generalizează în prezent metoda fătării timpurii la oi. Răsturnându-se o tradiție veche de cind lumea, fătările pe întreaga turmă se termină încă din ianuarie.

La Baba-Ana, unde metoda fătării timpurii la oi a fost aplicată de la început cu încredere, s-a realizat anul trecut din valorificarea produselor fermei de ovine un venit de 600 000 lei. Venitul amintit mai sus nu reprezintă — se înțelege — numai contravaloarea mieilor vinduți. Fiindcă fătările timpurii constituie numai unul din rezultatele acțiunii generale de ameliorare a rasei de oi. În urma fătării timpurii perioada de lactație a oilor se mărește. Producția de lână crește deasemenea datorită faptului că animalele sînt viguroase, și bine hrănite.

Cei din Baba-Ana, ciobani din tată-n fiu, sînt așadar acum în fața unui lucru cu totul nou. Ei aplică cu strictețe acele recomandări ale științei zootehnice a căror acțiune corelată se soldează cu creșterea producției și a rentabilității turmei de oi. De cîtiva ani se desfășoară la cooperativa agricolă din Baba-Ana ameliorarea întregului efectiv de oi realizată prin monta artificială. Ameliorarea este o muncă trudnică, de mulți ani, care răsplătește însă din plin. La Baba-Ana ca și în alte cooperative agricole au început de acum să se detașeze caracteristicile merinosului de Palas care constituie aici criteriul de ameliorare. Un factor indispensabil îl constituie adăpostirea și îngrijirea oilor mame și a micilor pentru ca aceștia să poată rezista la încercările iernii. Grajdurile sînt bine încheiate și apărate contra frigului. Ele păstrează în interior o temperatură constantă de 18 grade. În sfîrșit un factor foarte important,

este hrănirea. Exemplarele din care provin mieii timpurii sînt deosebit de viguroase. E afirmarea principiului că dintr-un animal sănătos ies descendenți sănătoși. O dovadă în plus o constituie numărul mare de fătări duble. Dacă acțiunea de ameliorare poate deurge însă fără obstacole, în problema furajării și anume în condițiile în care efectivul sporește, lucrurile stau alfel. Cum se rezolvă ea totuși? Ne-o arată tot cooperatorii din Baba-Ana care au o experiență bună și în acest domeniu. În perioada de stabulație li se asigură oilor un sortiment de furaje de calitate. Ele au o valoare nutritivă ridicată datorită faptului că sînt recoltate în momentele optime, cînd plantele conțin toți componenții care le asigură o valoare nutritivă ridicată. Buna conservare și preparare a furajelor se adaugă la cele amintite mai înainte.

Dar, unii ar putea obiecta: „Nu se pot crește oi fără pășune!”.

E adevărat că la Baba-Ana, ca și în alte cooperative agricole crescătoare de oi, pășunea nu satisface pe de-a-ntregul trebuințele efectivului. O primă rezolvare a constituit-o pășunatul rațional care dă timp pășunii să se refacă după ce au păscut animalele. Crearea de lucerniere a fost însă măsura de bază. Finul de lucernă foarte bogat în proteine a suplinit cea mai mare parte din producția pășunii. În sfîrșit altă măsură a constituit-o acțiunea de ridicare a productivității pășunii. Ea a fost îngrășată cu gunoi de grajd bine fermentat. Toate acestea au contribuit la mărirea cantității de iarbă. Este adevărat că oia aduce maximum de foloase cu un minimum de cheltuieli, că ea valorifică cel mai bine nutrețurile celulozice și resturile de furaje nefolosite de alte specii.

Aceasta nu exclude însă obligația din partea cooperativei agricole unde se aplică metoda fătării timpurii, să asigure animalelor o rație complexă. Este pe deplin posibil să se realizeze aceasta din resursele proprii ale fiecărei cooperative agricole în parte.

Dar factorul cheie în realizările fermei de oi de la Baba-Ana îl constituie fără îndoială zelul crescătorilor de oi. Se poate vorbi de un devotament față de profesie la îngrijitorii ca Vasile Drăgoi, Ilie Grosu, Nicolae Bălașa, Ștefan Mosora și alții, care au făcut ca această ramură să devină una dintre cele mai rentabile ale cooperativei agricole de producție.

Ing. zootehnist
ȘTEFAN ZBURLAN

Uzina Semănătoare. Membrii echipei de lăcătuși montori, conduși de către Alexandru Florian, verifică un lot de dispozitive pentru recoltarea floarei-soarelui

C.A.P. Domnești, Sectorul legumicol. Brigadierul Costică Dumitru controlind felul cum se dezvoltă cultura de ceapă în seră

PUTEREA APELOR

Cu ani în urmă am purtat o lungă discuție cu un om pasionat. Așteptam amândoi cursa de Pitești și aceasta se încăpățina să nu apară. Interlocutorul meu era inginer agronom, specializat în irigații. Se declara de fapt „apar”. Ne aflam într-o regiune în care apa se juca adesea cu răbdarea camenilor. Mi se explica proveniența dealurilor argeșene, capriciile unor condiții climatice. Apă nu este deloc ori cade prea multă și mină totul la vale. Inginerul reușise într-una din comune să creeze un lac de acumulare cu apă adusă de viituri Strinsă în covata larg săpată a unui lac de acumulare oprită de un dig masiv ridicat de oameni, cerul se răsfrîngea pe o întindere de patruzeci de hectare luciu ca oglinda. Cu o intonație ciudată, plină de emoție inginerul mi-a pomenit de surpriza lui când, într-o dimineață, ieșind să măsoare nivelul apei, sau „cota” zilnică, a auzit țipătul de pescăruș.

Cine știe de cînd, deasupra acestor dealuri mîncate de vînturi și ploii, n-a mai răsunat un asemenea țipăt. Omul însă o oprit scurgerea puhoaielor primăverii, a săpat o covată imensă, a înălțat o stavilă și se cheamă că pe harta comunei a apărut un lăcușor. El va schimba multe...

Știu că planurile inginerului sînt în bună parte realizate. Lăcușorul le-a dat aripi să întemeieze o grădinișă rentabilă. Vitelor nu le este sete, malurile au fost plantate cu pomi, în apa lacului înoată pești. Așa au făcut pe Neajlov, cooperatorii din raionul Videle, la Ogreneni.

De discuția purtată atunci mi-am reamintit, în plină iarnă, ale cărei atribute (zăpadă, ger, viscoalea) s-au întîlnit cu mine pe malurile Dunării. Trecu-sem peste Olt mirîndu-ne că podul acela șubred rezista, pînă în Tia-Mare. Aflasem că în această comună cooperativa agricolă de producție realizase anul trecut o bună producție de orez (4800 kg. la ha), pe 135 hectare și că pentru acest an s-au luat toate măsurile ca pe încă 450 de hectare să se amenajeze canale de alimentare cu apă din Olt. Lucrul acesta l-au dezbătut în adunarea generală a cooperativei agricole. Nu însă fără a examina amănunțit, lucid, cu ascuțit realism bilanțul din 1965. Tradiție, pricepere în irigații dobîndiseră în bună măsură în ultimii ani. Au constituit o brigadă specializată, dispun de 9 moto-pompe și 2 agregate de aspersiune. (La ei, cu adevărat, nu se miră nimeni că vara plouă din senin). O să cumpere 10 agregate și 2 moto-pompe.

Nu demult apa însemna pentru oamenii de pe această cîmpie, întinsă ca-n palmă, un miraj. Anii secetoși coborau recoltele la cantități derizorii. Obsesia apei au trăit-o și țărani cooperatori din Pîrșcoveni. Pe hotarul lor curge Birluiul, afluent al Oltețului. A lunecat la vale, întîlnindu-se cu fratele lui mai mărișor, întotdeauna. Iată că în momentul de față, în 5 grajduri s-a introdus apa, ferma de păsări și saivă-nul sînt la rîndul lor alimentate cu apa care vine prin țevi. Există condiții, au constatat membrii cooperativei agricole, de a iriga 300 hectare. În acest an vor iriga 50 de hectare pentru legumicultură.

Valorificarea resurselor e o trăsătură generală a adunărilor generale din acest ianuarie din primul an al cincinalului. A scoate la iveală fiecare izvor de venituri, a judeca eficiența fiecărei măsuri luate, socotind investiția ce se cere și folosul adus, a cîntării cu ochi de gospodar, pe toate laturile, fiecare din măsurile înscrise în planul de producție, e o trăsătură caracteristică tuturor acestor întruniri ale țărânimii cooperatoare. În satele muscelene, cum sînt Lerești sau Valea Mare-Pravăț se preconizează răspîndirea apiculturii (ramură rentabilă în condițiile date, cerînd investiții mici, ușor amortizabile). Cursurile de apă, amenajate, pot ajuta creșterea păsărilor, crearea unui luciu de apă nu va încuraja numai legumicultura sau brigăzile de pescari, ci va înrîuri direct sectoarele zootehnice, irigările culturilor de porumb și lucernă, așa cum vor face în 1966 cooperatorii din Ogreneni-Videle.

Cui a întreprins în aceste zile o călătorie prin satele noastre i s-au prezentat din belșug asemenea aspecte. Nu este trecut cu vederea nici un amănunt, cît de neînsemnat ar fi el. Se știe bine că nu rareori nesocotirea unor astfel de amănunte duce la scăderea eficienței unor măsuri, în fond, bine judecate.

Cooperativele de producție intră pregătite într-o etapă superioară a dezvoltării lor. Cutreerînd prin părțile Satului Mare, prin sudul Olteniei, mi-am dat seama că asist la o veritabilă inventariere a forței de care dispun în pragul acestei etape. Pămîntul cu tot ce are bun și mai puțin bun, e trecut în revistă tarla cu tarla. Mecanizarea, chimizarea, irigarea sînt obiective majore, urmărite cu atenție. În Dăbuleni, pe Dunăre, la Botiz, în Maramureș, deși solurile-s diferite, în esență punctele de vedere se apropie pînă la indentificare. În Dăbuleni, ingineră Elena Ștefănescu a ținut o veritabilă lecție de agrotehnică, demonstrînd cum pe un lot lucrat „ca la carte” s-a bătut un record local în cultura griului. Se administraseră științific îngrășăminte chimice, se tăvălugise cînd a fost nevoie, s-a recoltat la timp, mecanizat. Soiul ales a fost bun, sămînța a fost culcată în pămînt excelent lucrat.

Există o formulare cuprinzătoare pe care am auzit-o frecvent în aceste adunări: folosirea la maximum a resurselor. Adunați în sălile de ședință trec în revistă anul ce a trecut. Își cunosc pămîntul palmă cu palmă. Își știu prețui munca bună, dar au cîntar și pentru lipsuri. Au crescut mult în anii din urmă, au cîștigat multă experiență, au învățat multe despre pămînt, plante, vite... niciodată n-au fost mai pregătiți ca acum să întîmpine un nou an de producție, să se ridice pe o nouă treaptă, superioară, de dezvoltare.

După cum spun bătrînii curînd vulpea trece peste gheață. Înseamnă că ieșim din iarnă. Sintem, așadar, în pragul primăverii, prima primăvară din cincinal. Jaloanele ei au și fost trasate în planurile de muncă. Poate să sosească. Apele ei vor întîlni noi oglinzi lucii, cumințite fiind de om și îmi propun să-i fac o vizită, în Argeș, cunoscutului meu, inginerul hidroameliorator. Să aud și eu pescărușul...

ȘTEFAN LUCA

În luna cărții la sate

„Semne bune anul are” auzeam spunîndu-se la mii și mii de ferestre în seara Anului Nou cînd am trecut prin cîteva sate din Țara de nord a Moldovei.

Acum zăpezile și arăturile își fac din plin datoria. E un timp cînd sub tăcerile iarovizărilor se aud în miinile țărânilor foșniri de pagini. E timpul cînd în aceste zile țărânimia dezbate cu însuflețire noile documente privitoare la dezvoltarea agriculturii. Adunări imense, adunări generale ale cooperativei agricole de producție, adunări de brigăzi, grupuri de țărani, bărbații și nevestele la ei acasă, toată lumea generațiilor de la sate își manifestă cu entuziasm adeviziunea pentru prevederile înscrise în documentele de aur ale pîinii. Telegramme și scrisori, cîntece și poeme sînt trimise de țărânimie la C.C. al P.C.R.; prin ele se aude vocea țării amplificate la noile dimensiuni ale agriculturii moderne; prin ele se aud gîndurile și sentimentele, puterea și avîntul cu care satele se pregătesc să dea glas epic rodurilor pe cîmpii.

Pe fundalul acestor cruciale evenimente va avea loc anul acesta tradiționala sărbătorire a Lunii cărții la sate. Zeci de scriitori, ingineri, specialiști, oameni de știință și cultură, vor pătrunde în acele adunări imense și generale să contribuie cu puterea lor creatoare la mărirea pîinii. Sute de mii de cărți vor intra în miinile satelor să mobilizeze puterea țărânimii, să-i lărgească respirația și entuziasmul. Pleacă la sate scriitorul și omul de știință să-și descopere noi dimensiuni în creație și în gîndire. Cartea se întîlnește cu un erou al socialismului care în acest timp se află în perioada saltului pe o nouă treaptă a conștiin-

ței și existenței lui. Luna cărții la sate devine în acest caz un prilej de cunoaștere și sprijinire a țărânimii pornită pe mari prefaceri în conștiință și muncă; luna cărții devine implicat un act de cultură și patriotism — o sărbătoare de lucru și cunoaștere a oamenilor care sînt stăpînii deplin ai pămîntului și ai pîinii. Cînd spun aceste cuvinte mă gîndesc iarăși la satele Moldovei pe care le cunosc și-mi amintesc de gospodarii cooperatori ai Țării de Sus printre care am întîlnit cititori ce-și făceau o mîndrie patriotică din muncă și priceptăria cu cartea. „Citim și nu degeaba, îmi spunea cooperatorul Costică Axinte din comuna Cristești raionul Botoșani. Citim și ne umple de mîndrie cînd ne gîndim la bărbații care au plecat de aici, de lîngă palmele și pămînturile noastre. Spunem: Eminescu, Iorga, Enescu, Băncilă, Creangă, Labiș. Spunem bine și tare și cînd spunem aceste nume ele înseamnă inimi care au ars pentru țară, ele au dat cărți uriașe, poeme, rapsodii. Sute de cărți am citit și nu-mi ajung. Crede-mă, cu cîinste vorbesc”.

În comuna Coșula, Mihail Avasilinei, zi și noapte se zbate spre a ști că nu-i trece timpul oricum. E președinte de sfat popular, vechi autor de cărți și de căldura pe care o descoperă în eroii lor. Președintele nu poate trăi fără să știe ce-i în lumea cărților literare, în cele de construcții sau zootehnice; „nu pot fi gospodar fără cărți”, îmi zice el în parte.

Oamenii aceștia găsesc ceva practic în cărți, ceva care devine un generator la putere: lumina fără de care nu se poate face nimic pe pămînt.

ION CRÎNGULEANU

Lauda mîinilor

Cu două palme aspre, un zidar o temelie într-o zi înșamnă și-l vezi urzind din platră și din var, o-ntîrziată dalie de toamnă.

Cu o rindea timplărilor dintr-un fag — (ce mi-a umbrit în veri lăstuni și față) ivește largi ferestre, ușă, prag, și alb pridvor spre luna fermecată.

Dulgherul vine și cu tesla serie în stîlpii porții noi adînci izvoade cu scene de pădure și cîmpie, cînd moare frunza galbenă și cade.

Fierarul pune porților zăvoare, iar vracul fiorii-aruncă-n lut sămînță. Ca din senin o casă, vezi, răsare de sub a miinii dirză iscusiță.

Apoi, poetul cîntă pe-o vioară perechea ce-o să vină într-o seară, cînd brad de nuntă sus, pe căpriori, s-a înălțat din flacără de dor — și vin și piine cu parfum de rouă aduce-un om, în dar, pe masa nouă.

Un veac de slavă vouă, miini gingașe ce izvodii iubirilor sălășe!

HORIA ZILIERU

Scriitori români contemporani

Ioan GRIGORESCU

Intr-o prefață publicată acum cîțiva ani la un volum al lui Egon Erwin Kisch (Salt la antipozi), Ioan Grigorescu cita o frază a „reporterului frenetic”: „Nimic nu e mai frapant ca adevărul, nimic nu e mai plin de exotism decît ceea ce ne inconjoară, nimic nu e mai fantastic decît lumea concretă. Și nimic nu e mai excepțional decît timpurile pe care le trăim”. E o frază la care Grigorescu a subscris — cum o demonstrează evoluția sa de pînă acum — fără a ezita. Am cita, alături de fraza amintită, cele patru rînduri pe care și le-a scris în loc de prefață la ultimul său volum. Zig-zag pe Mapamond: „O lume de lumină, de bucurie, de înțelegere între oameni și de dreptate... Ce minunat ar putea fi pămîntul! (autorul)”. E subliniat aici crezul reporterului și prozatorului, rațiunea de a fi a scrisului său, capabil a sintetiza procedee, tehnici și modalități diverse într-o manieră proprie. Povestirea și reportajul său curg limpede, fără stingheritoare confidențe și confesii, fără a căuta cu orice preț extraordinarul, exotismul, neobișnuitul, deși toate acestea există la el, însă conținute în pagini vii, ceea ce așează evenimentele relatate în rîndul celor mai obișnuite cu puțință. Scriitorul lasă iluzia transpunerii nemijlocite a faptelor, a înfățișării lor aparent neordonate și fără grijă deosebită pentru compoziție pentru stil, care reies mai curînd din totalitatea unei piese decît din detalii. E o practică vecină cu cea a cinemato-

grafiei, care dinamizează imaginile, le țese și intrerupe pentru a realiza astfel un înțeles final, rupt parcă din viață. Această apucare directă a lucrurilor, fără prealabile introduceri și ocoliri fac din prozele și reportajele sale remarcabile contribuții la scrisul nostru de astăzi, colorînd în același timp specificul personalității sale.

Ioan Grigorescu s-a născut la 20 octombrie 1930 în orașul Ploiești ai cărui oameni, în special petroliști, vor reveni mereu în volumele sale (Cinema Madagascar, 1957, Unde vîntul miroase a petrol, 1961 etc.). Anii petrecuți mai tirziu în Uniunea Sovietică, unde a fost student al Institutului de literatură Maxim Gorki, i-au prilejuit cunoașterea mai îndeaproape a realităților acestei țări, pe care le va evoca în întîiul său volum de reportaje, intitulat Scrisoare din Moscova (1954). După o călătorie în Transcaucazia, Ioan Grigorescu scrie Învinșul Terek (1956), iar în recenta carte cu reportaje inedite și alte selectate din cele mai vechi (Zig-zag pe Mapamond) revine din nou asupra realităților sovietice, după ce, între timp, a mai colindat și alte lumi (Europa, Asia, America), pe care le-a descris în alte volume: Pasărea Fenix (1961, evocare a rezistenței antifasciste și a Poloniei noi), Cocteil-Babilon (1963, după o călătorie în S.U.A.). Paralel publică articole și însemnări în presa literară și cotidiană (în ultima vreme mai ales în Contemporanul), duce o susținută activitate cinematografică (a fost un timp redactor șef al revistei Cinema) și scrie scenari (Străzile au amintiri (1962) și Cartierul veseliei (1965)). Proza sa a fost adunată în volumele menționate mai sus, ca și în Obsesia, apărut în 1960 și reeditat prin completare și rescriere în 1965. În privința reportajelor e de făcut mențiunea că dacă cele inspirate de peisajul și oamenii de dincolo de hotarele țării sînt mai cunoscute cititorului, prin circulația lor prin intermediul volumelor, nici cele determinate de realitățile din patrie nu sînt mai puțin abundente și, multe din ele, valoroase. În fond există pînă acum un notabil echilibru între sectoarele scrisului lui Ioan Grigorescu: reportajul despre realități din țară și de peste hotare și proza de ficțiune. În toate se observă o anume mișcare

liberă în fața fenomenelor vieții, o deschidere către orizonturile acesteia, o intensă stare receptivă față cu ea, o bună cunoaștere a tehnicii și cerințelor fiecăreia, încît neglijențele, încălcările de domenii, ori derogările sînt nesemnificative. Patosul său funciar, ținuta sa etică, formația lui, se adecvează nuanțat și diferit specificului genurilor abordate, cristalizînd în imagini și impresii adesea revelatorii. Optimismul și militantismul său, o anume candoare și căldură umană ce se degajă din pagini, oroarea de nedreptate și exultarea în fața valorilor umanității și a frumuseților lumii, îi schițează un profil original. Sigur, există nenumărate note comune ale reportajelor nuvelor și povestirilor lui Ioan Grigorescu, se pot stabili unele reluări dintr-un sector în altul, dar dincolo de acestea ele au o existență autonomă, deși stau, se înțelege, sub pecetea aceleiași personalități. Ținuta adesea polemică a reportajului său (a și scris împotriva reportajului roz, iar un reportaj despre India e subintitlat fals tratat de exotica), atenția atît față de cazul particular cît și de cel tipic din scrierile în proză, starea de continuă infierbîntare în care pare a scrie, pasiunea vecină cu ambiția în a înfățișa fenomenele, forța sa evocatoare reală, dau rîndurilor nerv și culoare, iar desfășurării de ansamblu un agreabil imprevizibil. Racordînd cu pricepere tehnica prozei la cerințele reportajului și invers, autorul inovează cu succes pe acest teren, uneori sudura fiind atît de bine făcută, încît ai impresia în plină nuvelă că asisti la viața reală, după cum în reportaj, potențarea imaginilor prin elemente de factură strict literară, încîntă nu o dată. Curajul acesta de a apuca cu mîinile goale faptele vieții, în numele veridicului, dau o dimensiune bărbătească scrierilor lui Grigorescu.

Ioan Grigorescu este o scriitor de o certă maturitate, cu o evoluție rapidă și o bună stăpînire a mijloacelor scrisului, cu o activitate diversă și fructuoasă, cu o cunoaștere a vieții și a oamenilor bine nuanțată, ceea ce-i deschide o perspectivă în lumina căreia sînt de așteptat cărți menite să-i consolideze și adîncească realizările de pînă acum.

GEORGE MUNTEAN

um se vede Ceahlău, acest pivot natural al Moldovei? În diminețile dulci, el are ca un munte de arînt. Intr-atît îl înfășoară lumina, încît contururile pietrei, sigure, se arată ca un abur or, vibrînd pe zare cum brează, vara, văzduhul deasupra holdelor incinse. Virful muntelui pare că fumegă, învăluit în urul argintiu, sticlos. E ca un id aburul: decolorează mătasea intens albastră a cerului... Imaginile sînt caleidoscopice, apă anotimp și unghi de contemplare. Uneori, domnul muntelui Moldovei pare a purta o roană de întunecimea fierului rjat. Altădată, turnat pe zare, mîntul acesta calcaros, prăvăindu-se spre miază-noapte, aduce cu greabănul unui zimbru. mbrul de odinioară al Moldovei, pietrificat între culmi doabile, tapisate cu făget, ca în-un peisaj de Calistrat Hogaș. Așa cum răsare, unic, singura, Ceahlău poate fi zărit de la ari depărtări. Se povestește că i Sadoveanu îi plăcea să-și ieze asupra lui luneta, privindu-l îndelung din ceardacul casei n Copou. Poate și fiindcă — după spusa lui Dimitrie Cantemir — dacă acest munte ar fi înat în mitologie, ar fi fost tot t de vestit ca și Pîndul sau Opul...

Dar ce se vede de pe Ceahlău? neros cu cei ce ajung pînă el, de altfel fără eforturile din gîraș sau Retezat, acest Olimp eră răsplată unor privești paramice din care liniile proprii isajului moldovenesc transpar claritate. În limpezile zile, ivirea deslușește pămînturile lîngă Dunăre, zăriștile albăstri ale Țării de Sus sau, slobodă cînd peste poarta geologică nspre Ardeal — am numit t fel Cheile Bicazului — caută rijin pe crenelurile carpatine. Cele mai apropiate însă, grînd sub poalele Ceahlăului, sînt eieagurile nemțene, a căror iagine capătă de aici precizia ei veritabile machete, de un emec aproape ireal, propriu estor locuri unde se-ngemăază legenda cu contemporanei- ea.

Cetăți stau față-n față, într-un

PRIVIRE DE PE CEAHLĂU

sistem de raporturi care le conferă, fiecăreia, un spor de măreție. Trei dintre ele, mai cu seamă, exprimă dimensiunile istorico-geografice ale acestui colț de țară: Ceahlău — cetate geologică, Cetatea Neamțului — cetate istorică și Hidrocentrala de la Bicaz, cu fulgerele ei energetice — cetate a epocii noastre socialiste. Parcă între ele trei s-ar desfășura un amplu colocviu, la care mai participă și alți martori ai vremilor scurse sub veghea Ceahlăului; mănăstirile de la Agapia și Neamț, prundișurile Ozanei care-l poartă prin eternitate pe Creangă, luminoasele construcții din Piatra Neamț, oraș surprinzător crescut pe verticală, pilonii chimiei moderne de la Roznov și Săvinești. Într-un „Du-te dor la Săvinești”, artistul anonim aduce note mioritice în prezentarea procesului miraculos al înlocuirii petrochimice a tradiționalului fir de lînă:

„Pentru firele de-o zi
Șapte turme-ar trebui.
Pentru fir de-o săptămînă,
Cîtu-i frunza oi cu lînă”.

Iar în acest amplu colocviu, ale cărui ecouri Ceahlău le reverberază în conștiința întregii țări, crainic este Bistrița — cu plutele, cu legendele și noile ei cîntece purtate din munți pînă-n șesul Siretului. Ea, ca nimeni altul aici, dă măsura deplină a marilor prefaceri care au făcut să i se adauge Ceahlăului o imagine necunoscută vechilor călători: aceea a muntelui reflectat în vasta oglindă a lacului de acumulare. Abia desprinsă din îmbrățișarea stîncilor și a turbinelor de la Bicaz, Bistrița e prinsă iarăși, pe rînd, în vârtejul a douăsprezece noi dansuri hidroenergetice, pe pistele de beton ale celor douăsprezece hidrocentrale zise „pui”, care o fac să scapere kilowați.

Asta se vede, ceea ce generațiile de mai înainte n-au putut vedea, urcînd pe Ceahlău: forța, cutezanța omului care supune natura și-și lasă pecetea în peisajul tradițional. Și știți cum se vede? Ca în palmă.

VICTOR VINTU

C.A.P. Bălțești, regiunea Ploiești. La cercul de zootehnie condus de medicul veterinar Crișan Simpetru

RĂSPUNDEM CITITORILOR

O BOALĂ A PIELII

Aproape că nu există om care să nu aibă un neg. Negii sînt foarte frecvenți mai ales la copiii de școală. Ei apar uneori ca o boală epidemică și dispar tot așa de repede.

Unii dintre noi privesc negii cu îngrijorare, alții îi păstrează ca semne de recunoaștere sau de frumusețe.

Ce este negul? Știința arată că el e un fel de tumoră locală a pielii care se ridică la suprafață ca o înțărțură neregulată mai închisă la culoare decît restul pielii și care poate avea pe ea și fire de păr. Negii diferă mult unii de alții.

O tumoră este o înmulțire necontrolată a unei celule sau a unui țesut

care duce la o îngrămădire de celule. Ea poate fi cauzată de o radiație X, de anumite substanțe chimice, de bacterii, ciuperci sau virusuri. În cazul negilor este vorba de un virus ce se găsește în mod normal pe piele. Acest virus devine activ numai în anumite împrejurări, determinînd apariția unui neg.

Faptul că negii pot apărea uneori în masă, la copii, arată că ei sînt o boală molipsitoare. Experiențele și observațiile făcute arată că negii se pot transmite o dată cu diferitele obiecte de uz personal ca: perii de unghii, mănuși, fulare etc. Extracția specială a unui neg într-un lichid și injectarea acestuia la alte persoane — care s-au supus voluntar experienței — a arătat că 15 persoane din 16 injectate s-au infectat și au făcut aceeași formă de neg. Alte experiențe de același fel au întărit concluzia că negii sînt molipsitori și că, în anumite condiții individuale, ei se pot transmite de la un om la altul. S-a dovedit însă și faptul că, uneori, infecția poate proveni de la alți negi ai aceleași persoane, așa că nu întotdeauna putem învinui pe altcineva. Anumite condiții favorizează infecția, iar altele o împiedică.

Mijloacele moderne din laboratoare, și în special microscopul electronic au permis să se izoleze virusul negilor. În celulele unui neg se găsesc niște corpusculi plini cu virusuri. Aceștia sînt de cca 550 Angstromi (1 Angstrom+1/10 000 parte dintr-un milimetru) în diametru și s-au putut înmulți în culturi de țesuturi.

Negii și formațiuni tumorale asemănătoare s-au găsit și pe ugerul vacilor, la iepuri, șoareci, șobolani, nevăstuici etc. La iepuri și la șoareci ei determină pe piele niște tumori (numite papiliomul iepurilor, poliomiul șoarecilor).

Nu se cunosc încă toate relațiile dintre virus și piele, din care cauză nu se pot explica întrutotul formarea sau dispariția negilor. Pielea își are o viață a sa, care depinde de sistemul nervos al omului. Influențindu-l pe acesta (prin sugestie, hipnoză) noi influențăm viața pielii și modificăm condițiile de la suprafața ei, astfel că se pot crea condiții care să favorizeze fixarea virusului de neg sau să facă să dispară acest virus și deci negul.

Acad. prof. EUGEN A. PORA

MATERIALE
PLASTICE
PENTRU INIMA
ARTIFICIALĂ

Revista americană „Sciences News Letter” relatează că, după părerea unor chimiști din S.U.A. peste 5—10 ani, se vor putea confecționa inimi artificiale, care vor înlocui pe deplin inimi naturale suferinde. Pentru aceasta este nevoie să fie elaborate noi tipuri de materiale plastice cu proprietăți speciale.

Dr. Robert Laniger și Charles Cooper scriu în revista „Battell Technical Review” din luna iunie 1965 că după efectuarea unor cercetări suplimentare se vor putea elabora materiale sintetice care să aibă rezistența prelungită față de mediul în care sînt implantate. Oamenii de știință subliniază că principala piedică în folosirea unor materiale polimere sau de alt tip este incompatibilitatea lor cu singele sau, vorbind mai simplu, efectul produs de aceste materiale în coagularea singelui.

Oamenii de știință urmează să studieze atât acțiunea materialelor plastice asupra organismului și singelui, cît și acțiunea organismului primitiv asupra materialelor plastice.

O altă cale pentru rezolvarea aceleiași probleme se poate baza pe faptul că materialele plastice, tratate în prealabil cu grafit, iar apoi cu heparină, nu produc o coagulare mai importantă a singelui. Dacă pelicula de heparină se aplică pe orice material plastic venit în contact cu singele, atunci se pot elabora tipuri de materiale plastice potrivite pentru confecționarea inimilor artificiale, valvulelor cardiace, arterelor și membranelor.

Stațiunea de încercare a mașinilor agricole Moara Domnească. Inginerul Ioan Demetrescu împreună cu tehnicianul Nicolae Dumitrescu cercetînd instalațiile electrice ale tractorului S.650

Curiozități

Oameni care nu dorm

Este oare somnul singurul mijloc de recreere a sistemului nervos? Un răspuns categoric la această întrebare nu poate fi dat, cercetările în această privință fiind încă în studiu.

Ceea ce se știe precis e că sînt oameni care nu dorm de ani și ani de zile și totuși continuă să trăiască și să desfășoare o activitate pe măsura posibilităților lor. Așa este, de pildă, suedezul Olaf Erikson, în vîrstă de 77 de ani, care nu doarme de peste 45 de ani. De asemenea, mai există un țaran italian care nu doarme de peste 50 de ani și un englez care nu doarme din 1941, adică de peste 25 de ani.

Clanul centenarilor

În Uzbekistan (Uniunea Sovietică) trăiesc în prezent 468 de oameni care au trecut de 100 de ani. Cel mai mulți dintre ei muncesc și acum în rînd cu toată lumea. Astfel, Hamid-buvi, în vîrstă de 112 ani, lucrează în gospodărie deopotrivă cu nurorile strănepoților săi. De asemenea, bătrîna Mingdjamal, care a implinit 102 ani, croșetează fără să aibă nevoie de ochelari.

Dușmanul rechinilor

Rechinii sînt cunoscuți ca fiind unele din cele mai feroce viețuitoare existente pe planeta noastră. Puternici (în lungime pot ajunge pînă la 15—20 m) și deosebit de lacomi, ei atacă tot felul de viețuitoare marine și, în unele cazuri, mai ales cînd sînt în grupuri, atacă și omul (scanfandrii, culegătorii de perle etc).

Totuși, acești răpitori de temut au un dușman deosebit de periculos, care le vine adesea de hac. Este vorba de peștișorul denumit *diodon maculatus*, care trăiește în apele mărilor Americii de Sud. Înzestrat cu un ac foarte ascuțit, atunci cînd este înghițit de un rechin, acest peștișor, căutînd să evadeze din stomacul răpitorului, îi străpunge cu acul pereții stomacului.

Ce să citim

Combaterea bolilor
și dăunătorilor
plantelor de cîmp

Apărută în Colecția „Biblioteca agricolă”, broșura „Combaterea bolilor și dăunătorilor plantelor de cîmp”, de Ana Hulea și Cornelia Hrisafi, pune la dispoziția lucrătorilor agricoli, practicienilor de pe teren, sfaturi utile în legătură cu cele mai noi măsuri de prevenire și combatere a dăunătorilor plantelor de

cîmp. În broșură se analizează, pe capitole, măsurile necesare ridicării producției agricole prin combaterea dăunătorilor la: grîu, orz, ovăz, orez, porumb, cartofi, sfeclă de zahăr,

floarea-soarelui, în și cîneapă, mazăre, fasole, lucernă, trifoi etc.

Într-un material bine documentat se arată cum s-a creat baza materială care asigură, în țara noastră, posibilitatea opririi la timp a agenților patogeni care crează bolile plantelor de cîmp; se descriu apoi mijloacele moderne care stau la baza științei pentru depistarea acestor agenți și cele mai eficace măsuri de combatere a gîndacului de Colorado, gărgăriței sfeclei, rățișoarei porumbului etc., prin folosirea aviației, brigăzilor pentru aplicarea diverselor tratamente, măsurilor de igienă etc.

Intoxicațiile animalelor
cu plante otrăvitoare

În țara noastră se acordă o mare atenție creșterii animalelor și sporirii producției animaliere. Pentru

aceasta s-a luat un complex de măsuri care să ducă la creșterea continuă a șeptelului și a producției de carne, lapte etc.

Un rol deosebit în creșterea animalelor îl are hrana, care influențează în mod direct atît producția cît și sănătatea animalelor. Autorii lucrării „Intoxicațiile animalelor cu plante otrăvitoare” apărută în Editura Agrotehnică, descriu principalele boli apărute la animale în urma consumării plantelor otrăvitoare care cresc în fînețele naturale sau în plantele furajere.

Bolile provocate prin intoxicații sînt descrise în amănunțime arătîndu-se și măsurile ce trebuiesc luate pentru combaterea lor.

CRONICA

EVENIMENTELOR
INTERNATIONALE

După tradiționalul mesaj „State of Union” — Starea Uniunii (statelor americane) — președintele S.U.A. Johnson a adresat Congresului american mesajul cu privire la bugetul S.U.A. pe anul fiscal 1966—1967. Acest din urmă document demonstrează cum nu se poate mai evident rolul cu totul decorativ al puținelor declarații de bune intenții din primul mesaj. Pasajele din „Starea Uniunii” care se referă la posibilitatea rezolvării prin tratative a problemei vietnameze sînt anulate de buget, care prevede pentru cheltuielile militare 53 la sută din totalul cheltuielilor federale și o reducere masivă la capitolul cheltuieli pentru dezvoltarea agriculturii și a comerțului. Pentru cheltuielile spectale legate de războiul din Vietnam se cere alocarea unei sume de 10,3 miliarde dolari.

Declarînd că „Primul principiu al politicii americane este forța”, că S.U.A. nu au de gînd să abandoneze Asia, președintele Johnson a dat dovadă că de fapt nu vrea să țină seamă de adevărata „stare” a Uniunii, mai cu seamă de starea de spirit a poporului american, de împotrivirea sa față de războiul din Vietnam. Recent, un comitet care se intitulează „Comitetul conștiinței”, își propune să mobilizeze opinia publică americană pentru a determina guvernul să înceteze agresiunea din Vietnam. „Noi, cei care semnăm declarația de constituire a acestui comitet — a spus Alfred Hassler, secretar executiv al comitetului — vom denunța tragedia din Vietnam”.

Un profesor de la Universitatea Yale, Staughton Lynd, care a întreprins o călătorie în R. D. Vietnam, a dat citire, la un miting al organizației „Femei luptați pentru pace”, unei Declarații de conștiință împotriva războiului din Vietnam. După cum a arătat vorbitorul, Declarația de conștiință a fost semnată de 7 000 de persoane, printre care savanți cu renume mondial. În declarație se arată că semnatarii ei vor sprijini acțiunile poporului american „cu scopul de a se opri trimiterea de militari și muniții în Vietnam”. În presa americană, apar frecvent scrisori deschise adresate președintelui Johnson, care cer să se pună capăt războiului din Vietnam. O asemenea scrisoare publicată de curînd de ziarul „Chicago Daily News” este semnată de peste 900 de profesori, oameni de știință și savanți de la Universitățile din statele Illinois, Wisconsin și Indiana.

Așadar, cerința de a urma în continuare o politică de forță nu corespunde adevăratei „stări” a Uniunii. Poporul american dorește încetarea războiului din Vietnam. În ce privește intenția de a „nu abandona Asia”, cum s-a exprimat președintele Johnson, au și popoarele Asiei un cuvînt de spus. Și ele au spus răspicat acest cuvînt al lor. În Vietnam, succesele luptei de eliberare dovedesc hotărîrea, curajul și abnegația întregului popor de a lichida intervenția străină, de a fi stăpîn pe țara și soarta sa. Comunicate oficiale americane recunosc, vrînd-nevrînd, că teritoriile controlate de Frontul Național de Eliberare sînt în continuă creștere, că regimul de la Saigon, aflat într-o adîncă criză, este menținut doar prin forța armelor americane.

La re deschiderea parlamentului britanic, premierul Wilson a prezentat Camerei Comunelor așa-numitul „plan de pace” pentru Rhodesia. Principiile preconizate de guvernul britanic nu au în vedere acordarea unei depline independențe poporului sud-ropesean prin promovarea unui guvern care să reprezinte majoritatea populației, ci „revenirea la legalitate”, la situația de dinainte de proclamarea de către Ian Smith a așa-zisei „independențe unilaterale”. După declarațiile lui Hugh Beadle, președintele Curții Supreme a Rhodesiei, care a întreprins o vizită de o săptămînă în capitala Marii Britanii, Wilson a afirmat că „guvernul britanic este pregătit să-l recunoască pe Ian Smith ca șef al guvernului sud-ropesean, cu condiția ca acesta să anuleze „actul de independență”.

Aspect de la expoziția de artă populară românească care s-a deschis recent la Muzeul Central din Malmö (Suedia)

Pe scurt

● Ansamblul de cîntece și dansuri românești Cio-cîrlia, care, în prezent întreprinde un turneu în Statele Unite, a dat luni seara, la Washington, primul din spectacolele pe care le va susține. Referindu-se la acest spectacol inaugural, agenția United Press International relatează că „Ansamblul folcloric românesc a primit aprecieri entuziaste”.

Cronicarul ziarului „Washington Evening Star”, Joyce Warren, de pildă, a comparat spectacolul ansamblului românesc cu „o explozie de veselie”. „O astfel de perfecțiune a dansului, ca aceea a ansamblului românesc, scrie ziarul, se poate obține acolo unde există o veche și tradițională școală... care îi sprijină pe dansatori, sau acolo unde, așa cum este cazul cu acest ansamblu, există o țară în care peste un milion de oameni participă la mișcarea artistică de ama-

tori. Românii au încîntat un public numeros și entuziast. Sperăm că vor reveni curînd pentru a prezenta noi spectacole”.

● Societatea Pentru sprijinirea Frontului Național de Eliberare a Vietnamului de sud a deschis la Stockholm o expoziție de lucrări prezentate de pictori și sculptori locali și străini. Lucrările expuse condamnă amestecul S.U.A. în treburile interne ale popoarelor Asiei și Africii. Sumele realizate din vânzarea biletelor și a exponatelor vor fi trimise, prin intermediul reprezentanților din Europa a Frontului, patrioților vietnamezi în scopul sprijinirii luptei împotriva intervenționistilor.

● Sculpturi cioplite în stalactite și stalagmite datînd, după părerea specialiștilor, din mileniul I e. n., au fost descoperite recent

într-o peșteră din virful unei stînci abrupte situată la 180 m altitudine în muntele Zmeinaia (muntele Șerpilor) din apropiere de Vladivostok. S-a hotărît conservarea acestor monumente extrem de rare, ținînd seamă de valoarea lor artistică și științifică. O expediție de specialiști a fost trimisă la fața locului pentru amenajarea peșterii.

● Cineastul sovietic L. Mazruho, din Rostov pe Don, lucrează la un film despre Mihail Solohov. Prietenia dintre Mazruho și Solohov datează de peste 30 de ani. Mazruho are în arhiva sa o serie de fotografii făcute în ziua cînd Solohov a început să lucreze la romanul Pe Donul liniștit.

Filmul va fi alcătuit din trei părți, oglîndind viața scriitorului, creația și popularitatea sa în rîndurile oamenilor sovietici.

Radio - Televiziune

Din programul pe săptămîna 30 ian. — 5 febr. 1966

RADIO

RADIOJURNALUL ȘI BULETINUL DE ȘTIRI: Duminică: programul I: 6; 7; 11; 20; 22; 23.52; programul II: 6.30; 14; 19; 21; 23; 0.52; în fiecare zi de lucru: programul I: 5; 6; 7; 10; 12; 14; 16; 20; 22; 23.52; programul II: 7.30; 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21; 23; 0.52.

EMISIUNI PENTRU SATE: Duminică: programul I: 10; în fiecare zi de lucru: programul I: 6.15.

DUMINICĂ: programul I: 7.40 Două interpreți ai folclorului nostru: Rodica Bujor și Alexandru Țîtruș. 14.15 Muzică populară interpretată de Maria Firulescu și Nicolae Bob-Stănescu. 19.00 Program pentru iubitorii de folclor. 20.15 Teatru la microfon — Steaua fără nume. Adaptare radiofonică după piesa lui Mihail Sebastian; programul II: 6.35 „Drag mi-e cîntecul și jocul” — muzică populară. 10.35 Muzică populară cerută de ascultători. 16.00 Cîntă orchestra de muzică populară a Radioteleviziunii; dirijor, Radu Voinescu. 18.45 Cîntă Ion Luican.

LUNI: programul I: 6.22 Melodii populare interpretate la clarinet de Emil Drosu. 7.30 Cîntece de dragoste și jocuri populare. 10.05 Orchestra de muzică populară „Flacăra Prahovei” din Ploiești; soliști: Ioana Șerban și fluierașul Gică Mustăcioară. 13.30 Interpreți de pe plaiuri transilvănene: Raveca Săndulescu și Traian Lăscuț Făgărășanu; programul II: 9.22 Soliști de muzică populară. 14.00 Din tezaurul nostru folcloric.

MĂRTI: programul I: 6.22 Melodii populare de virtuozitate. 7.15 Acordeonul și soliștii săi. 8.08 Cîntă orchestra de muzică populară „Miorița” a Filarmonicii de stat din Brașov. 10.06 „Zi-i bade cu fluiera” — program de cîntece și jocuri populare. 14.08 Prelucrări de folclor. 17.20 Cîntă Alexandru Grozuță. 20.30 „Mîndra mea, floare aleasă” — program de cîntece populare de dragoste; programul II: 9.08 Cîntece din folclorul nou și jocuri populare. 14.45 Un cîntec și o floare — melodii populare. 18.00 Melodii populare interpretate la nai de Damian Luca. 19.30 Teatru la microfon — Svejik în al doilea război mondial, de Berthold Brecht. 21.20 Cîntă Ileana Constantinescu.

MIERCURI: programul I: 7.30 „Cîntec și Banatul de mare” — melodii populare. 10.05 „Codrule, frunzele tale” — melodii populare. 20.55 Melodii populare cerute de ascultători; programul II: 9.26 Itinerar folcloric muzical prin regiunile patriei. 11.30 Melodii populare dintre cele mai cunoscute. 13.08 Muzică populară interpretată de Natalia Șerbănescu și Alexandru Bidirel. 17.45 Din repertoriul lui Ion Cristorescu. 21.20 Cîntă Angela Buciu — melodii populare.

JOI: programul I: 7.30 Melodii populare interpretate de Eleonora Bisorca și Victor Bulzan. 12.10 Cîntă orchestra de muzică populară a Ansamblului de cîntece și dansuri „Cio-cîrlia”. 13.45 Cîntece și prelucrări de folclor de George Vancu. 18.13 Din comoara folclorului

nostru: cîntece și jocuri din ținutul Pădurenilor — prezintă conf. univ. Emilia Comișel; programul II: 8.00 „Mîndra mea cu ochi frumoși” — melodii populare. 9.55 Jocuri populare interpretate la diferite instrumente. 17.20 Jocuri populare. 19.03 Melodii populare interpretate de Emil Gavriș și Marcel Budală.

VINERI: programul I: 6.22 Melodii populare interpretate la vioară de Oprea Drăgoi. 7.30 Cîntă orchestra de muzică populară „Briulețul” din Constanța. 12.12 Muzică populară. 14.08 Itinerar folcloric muzical prin regiunile patriei. 18.13 Vechi melodii populare; programul II: 9.25 Muzică populară interpretată de: Cristina Speriosu, George Sirbu și Stanciu Simion. 14.45 „Mîndra care-mi place mie” — cîntece populare. 17.20 Un scurt program de hore și sirbe. 19.03 „Doină, doină viers cu foc”.

SÎMBĂTA: programul I: 8.08 „Pe ulița dorului” — cîntece și jocuri populare. 11.26 Interpreți de muzică populară: Artemiza Bejan, Marin Chisăr și Nelu Stan. 20.55 Romante pe versurile poetului Mihai Eminescu; programul II: 8.30 Melodii populare din diferite regiuni ale țării. 10.30 Melodii populare îndrăgite de ascultători. 12.30 Interpreți de muzică populară: Eugenia Frunză, Ilie Bulgaru și Petrică Vasile. 20.30 Cîntă Lucreția Ciobanu — muzică populară.

TELEVIZIUNE

DUMINICĂ

11.00 Emisiune pentru sate. Din cuprins: ● Proiectul de statut al cooperativei agricole de producție în dezvoltarea adunărilor generale; inițiative și propuneri privind valorificarea rezervelor interne ● Reportaj filmat: Oamenii, locuri și obiceiuri din regiunea Hunedoara ● „Combaterea eroziunii” — film

documentar realizat de Studioul „Al. Sahia” ● Un rapsod popular: I. Andronicescu ● Caleidoscop muzical.

20.00 Avangardă la varietăți.
21.00 Figuri celebre ale ecranului: de la Greta Garbo la Marilyn Monroe.

LUNI

20.30 Cîntece bătrînești și jocuri populare românești. Interpretează o formație instrumentală condusă de George Vancu. Soliști vocali: Victoria Darvai, Ștefania Stere-Polovenco, Dan Moisescu și Petre Săbădeanu.
21.45 Film: Nevasta nr. 13. Film realizat de studiourile din Republica Arabă Unită.

MIERCURI

20.00 Ancheta TV.
21.00 Aspecte de la campionatul european de patinaj artistic. Transmisiune de la Bratislava.

JOI

19.30 Clubul tineretii.
20.45 Seară de teatru. „Montserrat”.

VINERI

20.00 Săptămîna.
21.00 Avangardă.
21.15 Intilnire cu eroii lui Mozart.
21.45 Teleglob. Antarctica.
22.15 Aspecte de la campionatul european de patinaj artistic.

SÎMBĂTA

21.00 Micro-antologia TV. Schițele: „Un aprețiator al frumosului” și „Pala-vragiul” de Emil Girleanu.
21.30 Film: Sfîntul.
22.20 Aspecte de la campionatul european de patinaj artistic.

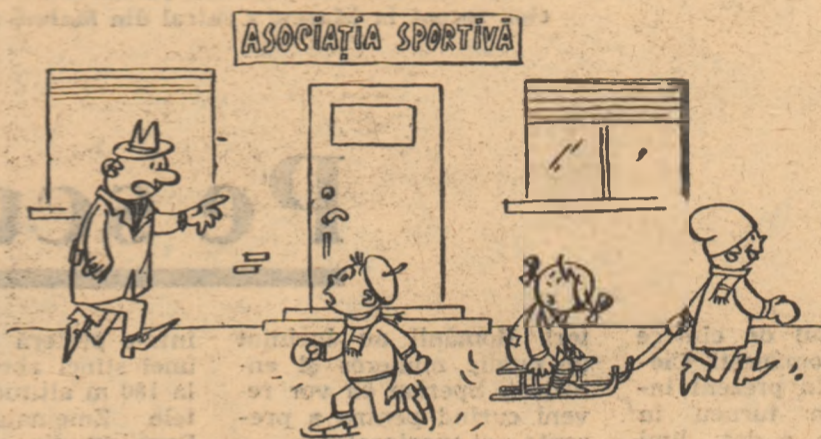
O ZI LA LEORDENI

Din veniturile primite de la C.A.P., soții Ana și Alexandru Radu, fruntași în zootehnie, și-au construit o casă nouă.

— Cu-așa ajutor, cred și eu că-ți dă mina să ridici casă nouă!

In comună nu se organizează nici un fel de activitate sportivă.

— Măi, ținilor, tocmai aici v-ați găsit? Dacă treziți pe cineva?

Drumul de la gară pînă-n centrul comunei a fost recent asfaltat.

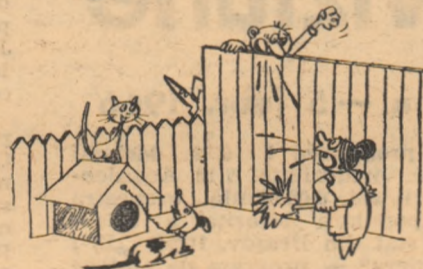
— Asta-l drumul spre gară?
— Da, sinteți pe drumul cel bun!

In loc să folosească condițiile prielnice (terenuri pe malul Argeșului) conducerea C.A.P.-ului a micșorat an de an suprafața grădinii legumicole.

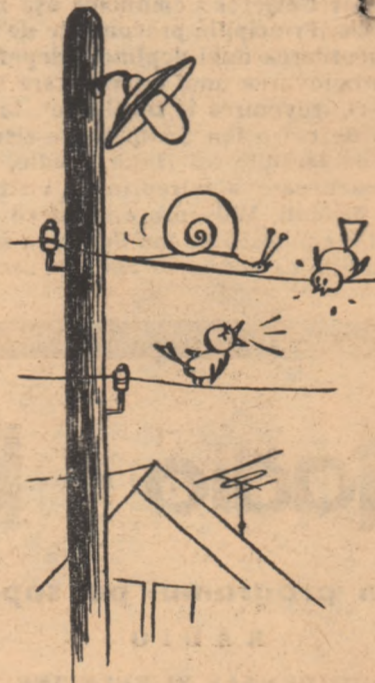
— Tăticule, dacă se mai reduce mult suprafața grădinii, vă împrumut autocamionul meu pentru căratul legumelor!

Doi înrași clienți ai comisiei de împăciuire și ai tribunalului, Șerban Elena și Ștefănescu Ion, după ce au ridicat între ei un gard de peste 2 m, se ceartă printre uluci.

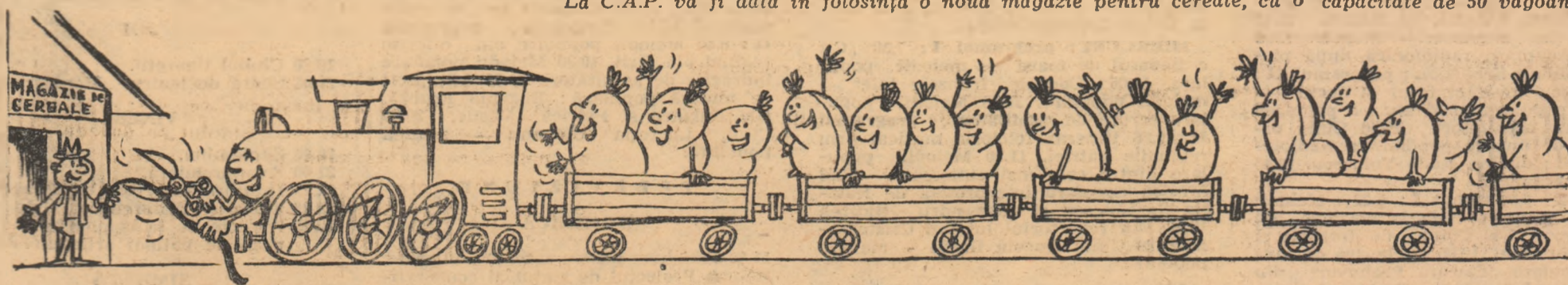
Pisica: — Ce zici, Azorel?
Ce oarșeni!!

Telefonistele dau legătura foarte greu.

— Eliberează firul, soro, că dînsul trebuie să facă o legătură urgentă cu Găeștii...

La C.A.P. va fi dată în folosință o nouă magazie pentru cereale, cu o capacitate de 50 vagoane.

Fără cuvinte

Nimeni nu cunoaște componența consiliului de conducere al căminului cultural.

— Tovarăși, poate vă amintiți; cîndva noi am ales un consiliu de conducere! Ei, bine, cine a fost ales să ridice mina...

In comună se construiește un cămin cultural cu scenă turnantă, săli de lectură și de sport...

— Bunicușo, de ce-i zice „cămin”, dacă o să arate mai ceva ca palatele din basme?

Desene de
T. PALL

după relatările corespondentului nostru George Breazu din comuna Leordeni, raionul Găești.